

1250 tornanti

I forrige nummer av MC-bladet kunne du lese om en Alpe-tur der syklene ble fraktet ned på henger. I dette nummeret følger vi opp med en beskrivelse av den «klassiske» varianten, der syklene kjøres ned på egne hjul

TEKST & FOTO: NILS ORMVOLD

Nils, Arne, Geir Ivar, Stein, Lars og Trine på Edelweisspitze med Grossglockner i bakgrunnen

I juni 2018 står 6 medlemmer fra Lillehammer motorsykkelklubb på kaia i Oslo, klare for fjorten dager med kvalitetstid.

Planleggingen av turen til Alpene og Moseldalen begynte for et år siden.

Etter ferjetur til Kiel, og to dager med transport gjennom østre del av Tyskland, er vi kommet til Zell am See i Østerrike, hvor alpeeventyret starter.

Det er meldt overskyet og regn ut på dagen, så vi starter tidlig for å få med oss Grossglockner mens vi har godvær. Vegen er en av få bomveger i Alpene og vi betaler 26 Euro pr. MC. Første stopp er på Edelweisspitze. Fantastisk utsikt til alle kanter og mot Grossglockner, Østerrikes høyeste fjell (3798 moh). Vi passerer Hochtor, vegens høyeste punkt (2505 moh) før kaffe og apfelstrudel inntas på Kaiser Franz Josefs høhe.

Da vi passerer Lienz kommer regnet, som følger oss resten av dagen. Neste pass er Staller Sattel, der veien ned på Italia-siden er så smal at den er lysregulert.

Vi kjører ned dalen, over Furkel-passet og opp til Corvara (1568 moh), vår base de neste fire dagene. Dolomittene kom på Unescos verdensarvliste i 2009. Området kjennetegnes av frodige daler og fantastiske fjell, mange av dem over 3000 meter. Og, ikke minst: fantastiske MC-veger. Skiheiser

Båttur på Mosel

og gondoler overalt viser hvor populært området er også om vinteren.

De daglige rundturene på 20 – 30 mil fører oss over 19 pass; det beste Dolomittene kan by på. Den første dagen er våt og tåkete, men så kommer finværet som vi får beholde resten av turen. Det er dessverre ikke plass til å beskrive alle opplevelser, men vi vil fremheve Giau-passet og de fire passene på Sella-runden som kanskje de fineste. Seiser Alm, et fantastisk område flere av skijentene våre bruker til sommertrening, må også nevnes. Og vi er så heldige å oppleve at solnedgangen på Sella-passet farger fjellet til gul-orange.

Etter fine dager i Dolomittene går turen

vestover. Vi tar lokalvegen opp til Vipiteno og over Jaufen-pass. Her er det mange utålmodige motorsyklister, heldigvis den eneste strekningen hvor vi opplevde dårlig kjørekultur.

Videre vestover er det store fruktdyrkingsområder nærmest hvor vi enn ser. Vegen opp til Stelvio-passet er stengt i dag. Etter en lunsj under et skyggefullt tre kjører vi derfor til Stelvio via Val Müstair og Umbrail-passet. Stelvio er høyeste pass på turen med 2758 moh. Vi kjører nedover i retning Bormio, tar vestover mot Livigno og ender dagen i Silvaplana, hvor vi skal være i to netter. Vi blir tatt imot av en meget gjestmild hotellvert, som håndhilser på oss alle.

Fra Gardenapasset ned mot Corvara

Neste dag starter langs de flotte sjøene vestover mot Maloja-passet. Vi kjører nedover dalen til Chiavenna, hvor vi tar nordover mot Splügen-passet. Det er utrolig at man kan bygge vei i det stupbratte fjellet på sørsiden av passet. Hvor ellers kan man ta bilder rett ned i hodet på de som kommer noen svinger lenger nede i veien? På veg opp mot Albula-passet krysser jernbanen flere steder vår vei på flotte steinhvelvbruer. Vi stopper i St. Moritz for en kaffekopp ved sjøen og er så tilbake i Silvaplana. Restauranten på hotellet vårt er stengt og vi blir anbefalt et annet spisested. Laber stemning da vi får regningen og oppdager at vi må betale 210 kr for de tre vannflaskene kelneren serverte oss da vi kom.

Dagene i Alpene er over for denne gang. Vi kjører Julier-passet og tar lunsj i Vaduz, hovedstaden i Lichtenstein. De snaut 40 000 innbyggerne kan boltre seg på et areal ca. en tredel av Lillehammer kommune. Vi koser oss med kaffe og is ved Rhinens bredd i Schaffhausen før dagen avsluttes ovenfor Furtwangen, med god mat og drikke på terrassen på Berggasthof Brend.

Før frokost neste dag spaserer vi en halvtimes tur bort til Donaus kilde. Her starter Europas nest lengste elv sin 2850 km lange ferd mot Svartehavet. Etter å ha kjørt småveier nordover i Schwarzwald blir det transportetappe opp til Moseldalen.

Vi tar en MC-fri dag i strålende vær i Bernkastel-Kues. Fra hotellet oppe i åssiden går vi gjennom vinmarker med små druer som om noen måneder skal bli til Riesling-vin. Dagen bruker vi til å rusle i den gamle bebyggelsen, båttur på Mosel med utsikt til alle vinmarkene langs elva, vinsmaking og en tur med en gammel Mercedes-buss opp til Landshut-borgen.

Nå er det tid for å tenke på hjemreisen. Etter en lang transportetappe, med to timer i stillestående kø forbi Bremen, overnatter vi noen mil sør for Kiel. Så gjenstår kun det

obligatoriske besøket hos Louis i Kiel før vi tar ferja tilbake til Oslo.

Her passer det med en forklaring på overskriften: Trine har talt antall «tornanti», italiensk for hårnålssvinger med retningsendring over 150 grader. Det har blitt 1250 av dem, fordelt på 35 pass.

Alpene er en eneste stor godtebutikk for motorsyklister, så tankene har allerede begynt å spinne rundt neste tur. De interesserte finner flere bilder fra turen på www.lillehammer.mc.no.

Sørsiden av Splügenpasset